

OLÁH JÁNOS

Tanítómat hallgatom

*Ülj le erre az üres, napsütötte kőre,
és fordítsd a világ minden nyelvére
a tanítást, amiben már senki sem hisz,
de aminek a mélyén ott lapul még
a régi, nagy titok!*

*Az egyetlen tanítvány legyek bár,
én figyelem minden szavad,
követlek a legreménytelenebb órán,
s boldog leszek, ha hallom,
ami másokat már nem érdekel.*

*A felhőkkel elefántcsorda lép,
a hegyekkel tevekaraván,
a patakokkal gyík lüktet a kövön,
a széllel béleletlen köntösöd,
bejárjuk a világot.*

*Ha beszélsz, mondd csak el,
amit el akartál mondani,
velem, a hallgatóddal ne törődj,
mindent tudni szeretnék,
s ezért nem sajnálom a fáradságot.*

*Mintha mindenkihez beszélnél,
úgy intézd szavad
a világ hetvenhét tája felé,
ahol a hetvenhét kapun
sohase nyílik föl a zár!*

Szeretném

*Szeretném erős kezembe fogni
a nyár örömét,
és futni vele!*

*Lobog, lobog a szélben
a fák levele.*

*Nem ősz-fosztotta,
nem tűz-tarolta
tájakra vágyom.*

*Lobog, lobog a szélben
a fák levele.*

*Szeretném erős kezembe fogni
a nyár örömét,
és futni vele!*